

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/181/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221207740
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Pella
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7221207740.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Pellu, členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Natálie Štrkolcovej v spore žalobcu: BFF Central Europe s.r.o., sídlo: Mostová 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 44 414 315, zastúpený advokátom: Mgr. Tomáš Čentéš, PhD., sídlo: Stará Vajnorská 90, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 42 124 182, proti žalovanému: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, sídlo: Rastislavova 43, 041 90 Košice - mestská časť Juh, IČO: 00 606 707, zastúpený advokátskou kanceláriou: ALENA ZADÁKOVÁ - advokát s.r.o., sídlo: Kováčska 32, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 209 451, v konaní o 245.915,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II, č.k. 35Cb/88/2021 - 301 zo dňa 8. júna 2022, takto

rozhodol:

I. Návrh žalobcu na prerušenie odvolacieho konania zamieťa.

II. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice II, č.k. 35Cb/88/2021 - 301 zo dňa 8. júna 2022 v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov nad 40,- eur a vo výroku o náhrade trov konania.

III. Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 245.915,80 eur istiny spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % z dlžných súm ročne od vzniku omeškania so zaplatením jednotlivých pohľadávok žalobcu do ich zaplatenia. Tiež zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 1.080,- eur a ohľadom trov konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na nahradenie trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právom žalobcu na zaplatenie kúpnych cien za predaj zdravotníckeho tovaru žalovanému, ktorý na základe objednávok žalovaného predala žalovanému ako kupujúcemu spoločnosť INAMED, s.r.o. Nárok žalobcu bol ďalej odôvodnený skutočnosťou, že spoločnosť INAMED, s.r.o. neskôr svoje pohľadávky na zaplatenie kúpnych cien (vrátane ich príslušenstva - úrokov z omeškania a nárokov na paušálne náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávok) postúpila žalobcovi a to Zmluvami o postúpení pohľadávok: 1, č. 2021/07/03 zo dňa 13.8.2021 (v znení Dodatku č. 1 z 2.9.2021), 2, č. 2021/08/2013 z 20.8.2021 (v znení Dodatku č. 1 z 2.9.2021). Nároky žalobcu právne odôvodnil právom na splnenie záväzku (§ 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka), ďalej právom na zaplatenie úroku z omeškania z dôvodu vzniku omeškania (§ 365, § 369 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.) a tiež právom žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad podľa § 369c Obchodného zákonníka. Právo žalobcu na

nahradenie trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a skutočnosťou, že bol žalobca v plnom rozsahu úspešný.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na skutočnosť, že predaj tovaru a s tým súvisiaci nárok na zaplatenie kúpnej ceny spolu s príslušnými úrokmi z omeškania nebol sporný. Sporný nárok na zaplatenie paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávok v tom zmysle, či má žalobca nárok na zaplatenie tejto náhrady 40,- eur za každú uplatnenú faktúru jednotlivo, alebo či sa má na všetky faktúry uplatnené v jednom konaní nazerať ako na jeden celok (t.j. žalobcovi by prináležal iba nárok na zaplatenie 40,- eur celkovo), súd prvej inštancie uzavrel tak, že tento nárok je opodstatnený za omeškanie so zaplatením každej uplatnenej faktúry jednotlivo (27 faktúr x 40,- eur, t.j. celkovo priznaných 1.080,- eur). Toto svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil obsahom príslušného zákonného ustanovenia (§ 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.), skutočnosťou, že toto zákonné ustanovenie bolo do nášho právneho poriadku implementované na základe Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/7/EÚ o boji proti oneskoreným platbám, pričom tiež poukázal na účel týchto nákladov, keď v zmysle dôvodovej správy k predmetnému nariadeniu vlády ide o náhradu tzv. administratívnych interných nákladov, ktoré vznikajú veriteľovi pri kontrole dodržiavania zmluvných záväzkov. Ďalej poukázal na to, že pri týchto nákladoch má ísť najmä o náklady na vedenie evidencie pohľadávok, náklady súvisiace s telefonickou, či písomnou urgenciou dlžníka, ktoré sú vynakladané vo vzťahu ku každej faktúre vo fáze predsúdneho konania, teda bez ohľadu na to v koľkých konaniach si nakoniec veriteľ faktúry uplatní a či vôbec vec dospeje do štádia súdneho konania. Súd prvej inštancie uzavrel, že predpokladom vzniku nároku na náhradu paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je samotná existencia pohľadávky po lehote splatnosti. V tejto súvislosti tiež súd prvej inštancie prisvedčil stanovisku žalobcu, podľa ktorého zámerom zákonodarcu pri prijatí predmetnej zákonnej úpravy s určitosťou nebolo dotlačiť žalobcu k tomu, aby s vidinou priznania vyššej paušálnej náhrady umelo vygeneroval počet konaní rovnajúci sa počtu neuhradených faktúr, čo by bolo aj v rozpore so zásadou hospodárnosti.

4. Žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie. Odvolanie konkrétne podal proti časti výroku o zaplatení paušálnej náhrady (v časti nad 40,- eur) a tiež proti výroku o náhrade trov konania. Žalovaný vo svojom odvolaní navrhol, aby odvolací súd výrok o zaplatení náhrady paušálnych nákladov zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 40,- eur a v prevyšujúcej časti tento nárok žalobcu zamietne. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výroku o náhrade trov konania navrhol zrušiť a v tejto časti vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konania a rozhodnutie.

5. Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi danými v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, t. j. namietal, že: 1, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, 2, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, 3, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a 4, súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne dôvody odvolania sú uvedené v nasledujúcich odsekoch 6 až 8 tohto odôvodnenia.

6. Podľa žalovaného súd prvej inštancie vo vzťahu k paušálnej náhrade nákladov rozhodol v rozpore s ustálenou súdnou praxou Krajského súdu v Košiciach (napr. konania pod sp. zn. 4Cob/99/2019, 4Cob/52/2020), ktorý opakovane prezentoval právny názor, že za jednu podanú žalobu prináleží žalobcovi iba jedna paušálna náhrada. V citovaných konaniach bola za rozhodné kritérium pre určenie výšky paušálnej náhrady označená skutočnosť, či boli pohľadávky uplatnené v jednom konaní a nie počet faktúr, ktoré boli žalovanému vystavené. Uvedený záver zodpovedá myšlienke, že pokiaľ žalobca žaluje viac pohľadávok jednou žalobou, nevznikajú mu náklady spojené s ich uplatnením zvlášť za každú z týchto pohľadávok.

7. Vo vzťahu k paušálnej náhrade nákladov žalovaný tiež poukázal a citoval z obsahu rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.5.2022 č.k. 4Cob/118/2021, ktorý potvrdzuje stanovisko žalovaného k paušálnym náhradám nákladov spojených s uplatnením pohľadávok, pričom odvolací súd v tejto veci tiež dôvodil obsahom bodu 19 a 25 preambuly Smernice 2011/7/EÚ. Žalovaný na svoju obranu tiež uviedol, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou

právnej istoty, resp. predvídateľnosti rozhodnutia, aby všeobecné sudy rozhodovali v obdobných veciach odlišným až protichodným spôsobom (Nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS/19/2016).

8. Žalovaný sa odvolal aj proti výroku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. V tejto súvislosti uviedol, že pre účel výpočtu úspechu strán v spore je potrebné zohľadniť okrem uplatnenej istiny aj žalované príslušenstvo pohľadávky - paušálnu náhradu nákladov. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok NS SR z 27.4.2004 sp. zn. 1MCdo 1/2004, na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/227/2011, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/18/2017 a 4Co/114/2017 a na rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 56/2017-12 a I. ÚS 31/2014-9, v zmysle ktorých procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve pohľadávky (paušálna náhrada nákladov) nemožno v odôvodnených prípadoch považovať za neúspech v pomerne nepatrnej časti, ale za čiastočný úspech. Žalovaný v tomto smere uviedol, že v prípade zamietnutia paušálnej náhrady nad 40,- eur je to možné považovať za neúspech v spore.

9. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril svojim podaním zo dňa 3.9.2022, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby žalovaného zaviazal na nahradenie trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). Žalobca zároveň navrhol, aby odvolací súd prerušil svoje konania a to až do skončenia konania o dovolaní žalobcu na dovolacom súde vedenom pod sp. značkou 2Obdo/59/2021. Bližšie dôvody stanoviska žalobcu v tomto odvolacom konaní sú uvedené v nasledujúcich odsekoch 10 až 14 tohto odôvodnenia.

10. Návrh na prerušenie odvolacieho konania žalobca odôvodnil skutočnosťou, že na Najvyššom súde SR ako na dovolacom súde prebieha dovolacie konanie pod sp. zn. 2Obdo/59/2021 o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/52/2020 zo dňa 5.8.2020, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 36Cb/126/2018 zo dňa 10.3.2020. Žalobca uviedol, že v rámci tohto dovolacieho konania sa rieši zásadná právna otázka podstatná pre rozhodnutie aj v tejto veci a to konkrétne, či má žalobca nárok na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov súvisiacich s uplatnením pohľadávky 40,- eur za každú uplatnenú faktúru jednotlivo, alebo či sa má na všetky faktúry uplatnené v jednom konaní nazerať ako na jeden celok.

11. Žalobca nesúhlasí s argumentáciou žalovaného v jeho odvolaní, ktorá sa odvoláva na ustálený právny názor jedného odvolacieho senátu Krajského súdu v Košiciach (4Cob) v tom zmysle, že v obdobných prípadoch (1 žaloba na zaplatenie viacerých faktúr - pohľadávok) existuje nárok na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov súvisiacich s uplatnením pohľadávky v celkovej výške iba 40,- eur. K obsahu žalovaným citovaného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/118/2021 zo dňa 26.5.2022 sa žalobca vyjadril tak, že s ním nesúhlasí, a to z nasledovných dôvodov: V prvom rade poukazuje na skutočnosť, že výšku príslušných paušálnych nákladov nie je potrebné nijako preukázať, preto nerozumie konštatácii súdu v tom zmysle, že žalobca predžalobnú komunikáciu so žalovaným nijako nepreukázal. K názniku súdu v tom zmysle, že s ohľadom na obsah bodov 19 a 25 preambuly smernice 2011/7/EÚ je potrebné špeciálne zohľadňovať nárok na paušálnu náhradu voči poskytovateľom zdravotníckej starostlivosti sa žalobca vyjadril tak, že z obsahu týchto častí príslušnej smernice takýto záver nijako nevyplýva, ale iba upravuje obdobie splatnosti záväzkov týchto subjektov s tým, že namiesto 30 dňovej lehoty splatnosti odporúča 60 dňovú lehotu splatnosti.

12. Žalobca ďalej uviedol, že Európska komisia dňa 6.4.2016 prijala k smernici EÚ č. 2011/7/EU interpretačné stanovisko, z obsahu ktorého okrem iného jednoznačne vyplýva, že nárok na 40,- eur vzniká vo vzťahu ku každej neuhradenej faktúre (v prípade žalobcu ku každej jednotlivéj pohľadávke, ktoré tvoria súbor pohľadávok uplatnených žalobou).

13. V súvislosti s problematikou paušálnych náhrad žalobca tiež poukázal na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.10.2019 sp. zn. 2Cob/57/2019, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom týmto rozsudkom bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť paušálnu náhradu nákladov vo výške 1.120,- eur za omeškanie s uhradením 28 faktúr (pohľadávok).

14. K výroku o náhrade trov konania žalobca uviedol, že nesúhlasí so stanoviskom žalovaného v tom zmysle, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania, by mal súd vychádzať nie len z priznanej istiny, ale aj z paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. K judikátom uvedeným žalovaným v jeho odvolaní konštatoval, že existuje veľké množstvo judikátov, podľa ktorých má súd vychádzať iba z

úspechu žalobcu, čo do istiny a nie čo do príslušenstva. V tejto súvislosti žalobca poukázal napríklad na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.8.2018 sp. zn. 6Co/100/2018 a uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 14.3.2018 sp. zn. 25Co/360/2017.

15. K návrhu žalobcu na prerušenie odvolacieho konania odvolací súd v nasledujúcich odsekoch 16 - 18 vysvetľuje, prečo tento návrh žalobcu na prerušenie zamietol.

16. Žalobca svoj návrh odôvodnil možnosťou podľa § 164 CSP a skutočnosťou, že na Najvyššom súde SR prebieha dovolacie konanie, v rámci ktorého sa rieši právna otázka majúca zásadný význam pre rozhodnutie aj v tejto veci. Počas odvolacieho konania bol súdu žalobcom doručený ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 20. októbra 2022, ktorým bolo rozhodnuté vo veci C-585/20 o návrhu na začatie prejudiciálneho konania ohľadom Smernice 2011/7/EÚ (Boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách), okrem iného aj o náhrade nákladov, ktoré veriteľ vynaložil na vymáhanie v prípade oneskorenej platby dlžníka (Článok 6 - Minimálna paušálna suma vo výške 40 eur).

17. Predmetom vyššie uvedeného prejudiciálneho konania vedeného podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej „ZFEÚ“) na Súdnom dvore bolo vyriešenie výkladu smernice v súvislosti s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (v našom právnom poriadku § 369c Obchodného zákonníka), t. j. v tomto konaní Súdny dvor zodpovedal práve spornú právnu otázku (viď. ods. 3), ktorá je podstatnou pre rozhodnutie vo veci odvolania žalovaného.

18. Súdny dvor vo svojom vyššie uvedenom rozhodnutí po právnej stránke dostatočne jednoznačne odpovedal na problematiku výkladu príslušnej smernice, t. j. pre rozhodnutie vo veci odvolania žalovaného už nie je potrebné konanie prerušiť do skončenia príslušného dovolacieho konania, v ktorom sa vlastne rieši totožná právna otázka. Z uvedeného dôvodu by bolo prerušenie konania nevhodné a zbytočné, preto súd návrh žalobcu na prerušenie konania vo výroku I tohto rozsudku ako nedôvodný zamietol.

19. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

20. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

21. Podrobné, vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska hmotného práva, k odvolaniu žalovaného a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

22. Žalovaný podanie svojho odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Odvolací súd z nižšie uvedených dôvodov dospel k záveru, že odvolacie dôvody prezentované žalovaným nie sú naplnené.

23. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd udáva, že tento odvolací dôvod nie je daný. Z obsahu odvolania žalovaného nie je ani dostatočne zrejme, akým konaním, prípadne opomenutím súdu, malo dôjsť k porušeniu procesných práv žalovaného. Odvolací súd v rámci prejednávania odvolania žalovaného nezistil žiadne konkrétne porušenie procesných práv žalovaného, ktoré by mohlo zapríčiniť, že je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

24. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd udáva, že tento odvolací dôvod taktiež nie je naplnený. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že za tento odvolací dôvod považuje žalovaný zrejme skutočnosť, že v obdobných veciach existujú viaceré rozhodnutia (aj odvolacích súdov), ktoré nárok žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad výdavkov spojených s uplatnením pohľadávok po právnej stránke vyhodnotili inak ako súd prvej inštancie, t. j. bol porušený princíp predvídateľnosti práva a právnej istoty. Z inej rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu v obdobných veciach má odvolací

súd vedomosť, že skutočne boli vydané aj rozhodnutia (dokonca možno vo väčšom množstve), ktoré po právnej stránke uzavreli, že nárok na zaplatenie predmetného paušálu patrí veriteľovi pri uplatnení viacerých pohľadávok (faktúr) v jednom žalobnom návrhu iba v jednorázovej sume 40,- eur. Naopak však má odvolací súd vedomosť aj o iných rozhodnutiach, ktoré si vyhodnotili právnu stránku v danej veci opačne, t. j. rovnako ako súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku. K tejto problematike je potrebné dodať, že právne posúdenie obsahu príslušného zákonného ustanovenia (§ 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.) bolo a doposiaľ je predmetom odborných diskusií, ku ktorým zatiaľ neprijal dovolací súd definitívne stanovisko (podľa vedomostí súdu sa má v blízkej dobe týmto problémom zaoberať obchodnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR). Z uvedených dôvodov nie je možné považovať právny záver a teda aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci za exces v rozhodovacej činnosti súdov, pretože išlo o vec, ktorá v rámci slovenskej justície ešte nebola v konečnom dôsledku definitívne uzavretá.

25. K odvolaciemu dôvodu žalovaného podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (nesprávne zistený skutkový stav) odvolací súd udáva: Žalovaný vo svojom odvolaní existenciu tohto odvolacieho dôvodu obdobne ako aj pri odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nijako konkrétne nešpecifikoval. Z obsahu odvolania logicky vyplýva, že zásadným dôvodom na podanie odvolania neboli nesprávne skutkové zistenia (existencia zmluvy, pohľadávok, dodávka tovaru, nezaplatenie kúpnych cien vyúčtovaných faktúrami a omeškanie so zaplatením pohľadávok), ale nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad podľa § 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatuje, že tento odvolací dôvod taktiež nie je daný.

26. K odvolaciemu dôvodu žalovaného podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie) odvolací súd obdobne ako aj pri ostatných odvolacích dôvodoch žalovaného zistil, že ani tento odvolací dôvod v danej veci nie je daný, a to z dôvodov uvedených v nasledujúcich odsekoch 27 až 33 tohto odôvodnenia.

27. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad podľa § 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. po právnej stránke uzavrel správne, čo jednoznačne vyplýva z obsahu ROZSUDKU SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 20. októbra 2022 vo veci C-585/20.

28. Vyššie citovaným rozsudkom Súdny dvor Európskej únie podľa čl. 267 ZFEÚ v rámci tzv. prejudiciálneho konania prijal výklad ohľadom Smernice 2011/7/EÚ (Boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách) v súvislosti s náhradou nákladov, ktoré veriteľ vynaložil na vymáhanie v prípade oneskorenej platby dlžníka (Článok 6 - Minimálna paušálna suma vo výške 40,- eur). Práve na základe tejto smernice bolo neskôr podľa práva Európskej únie do slovenského právneho poriadku implementované ustanovenie § 369c Obchodného zákonníka.

29. K uvedenému prejudiciálnemu konaniu odvolací súd poznamenáva, že konanie bolo iniciované španielskou obchodnou spoločnosťou v rámci sporu medzi spoločnosťou BFF Finance Iberia SAU (ďalej len „BFF“) na jednej strane a Gerencia regional de Salud de la Junta de Castilla y León (Regionálny úrad pre zdravotnú starostlivosť Castilla y León, Španielsko, ďalej len „regionálny úrad“) na druhej strane, vo veci vymáhania pohľadávok spoločnosťou BFF od tohto úradu, ktoré zodpovedajú odplatám, ktoré sa mali zaplatiť za dodaný tovar a poskytnuté služby 21 podnikmi zdravotníckym zariadeniam podliehajúcim uvedenému úradu.

30. Predmetom citovaného prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie bola teda rovnaká právna otázka ako je sporná otázka aj v tomto súdnom konaní, t. j. či má mať žalobca (veriteľ) nárok na zaplatenie paušálnej náhrady výdavkov spojených s vymáhaním pohľadávky 40,- eur za každú jednu uplatnenú faktúru jednotlivo, alebo či sa má na všetky faktúry uplatnené v jednom konaní nazerať ako na jeden celok a preto žalobcovi (veriteľovi) prináleží iba nárok na zaplatenie 40,- eur celkovo.

31. Súdny dvor Európskej únie v bode 42 svojho rozsudku prijal výklad článku 6 príslušnej smernice nasledovne: „Článok 6 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na

faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby“.

32. Vychádzajúc zo záverov vyššie uvedeného prejudiciálneho konania na Súdnom dvore Európskej únie, odvolací na doposiaľ spornú otázku ohľadom nároku na zaplatenie paušálnych náhrad spojených s uplatnením pohľadávky (vid'. ods. 30) zodpovedal tak, že žalobcovi (veriteľovi) patrí nárok na zaplatenie 40,- eur titulom príslušnej paušálnej náhrady za omeškania s uhradením každej jednej uplatnenej faktúry (pohľadávky). T. j. súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď žalobcovi podľa § 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. priznal nárok na zaplatenie paušálnych náhrad v celkovej sume 1.080,- eur (27 faktúr x 40,- eur paušálna náhrada).

33. K údajnému nesprávnemu právnemu posúdeniu rozhodnutia o náhrade trov konania odvolací súd udáva nasledovné: Konštantná judikatúra súdov vychádza zo záveru, že paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a pokiaľ nie je samostatne predmetom konania (uplatnená samostatne), súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádza len z uplatnenej istiny a z úspechu strán sporu k tomuto nároku. Z uvedeného vyplýva, že ani prípadné zamietnutie žaloby v časti, čo do paušálnej náhrady nákladov, nemá na rozhodnutie o náhrade trov konania žiaden vplyv. V tejto súvislosti však odvolací súd dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a to vrátane uplatneného príslušenstva (t. j. aj sporných paušálnych náhrad).

34. Odvolací súd preto na základe vyššie uvedených skutočností podľa § 387 ods. 1 CSP vo výroku II. tohto rozsudku ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t. j. v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov nad 40,- eur a vo výroku o náhrade trov konania.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalovaný. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).